

Készült az óvoda működésének 70. évfordulója alkalmából

RÉGEN...

...ÉS MOST

A DOROGI DÓZSA GYÖRGY NAPKÖZI OTTHONOS ÓVODA TÖRTÉNETE

Az óvoda elődjének adatai 1926-tól vannak jegyezve. Dorogi Bányász óvodának, majd Dorogi II. sz. Állami Kisdedóvó Intézetnek hívták, ami a régi X. utcán volt található a játszótér mellett (mai Zsigmondy ltp-i Pagodasor helyén. Ekkor a gyermekek csak reggel 8 órától 12 óráig lehetek óvodások. Az óvónénik a keresztény vallásnak megfelelően nevelgették őket (imádkoztak, énekeltek, megtartották a keresztény ünnepeket – naplójukat is ennek megfelelően vezették). Az olajos padlós terem asztalainál fából készült játékokkal, rongybabákkal játszhattak, körjátékoztak, mesét hallgattak. Az idővel szűkössé vált hely végett – 72-en voltak egy teremben – építették Gáthy Zoltán tervei alapján a ma is működő óvodát 1939-ben, új helyén /Újtelepen/, a régi lápos vidéken. Neve továbbra is Dorogi II.sz. Állami Kisdedóvó Intézet volt, 2 csoporttal, 4 teremmel 2 óvónői és 2 dajkai szolgálati lakással. Fenntartója a Salgótarjáni Köszénbánya Rt.

1944: a háború ideje alatt – erős falai, nagy pincéje végett – katonai- és légoltalmi parancsnokság székhelye, katonai kórház, óvóhely.

1945: rekonstrukció után újra óvoda. Rajk Lászlóné Gyermekotthon néven. Fenntartója: Dorogi Szénbányák. Két teremben óvodás csoport, egy teremben hadiárvák egy teremben iskolai napközi volt elhelyezve. A pince helyiségeiben svéd konyha működött. Az ellátottak kora: 6 hetes kortól 14 évesig. Az óvoda hetes óvodaként is üzemelt.

1950: Újtelepi Óvoda nevet kapta. Korszerűsítése után az emelet hetes bölcsődévé vált és külön csecsemő-konyha is működött.

1952: az iskolás gyermekek étkeztetése megszűnt, 3 majd 4 csoport fogadta a gyerekeket a földszinten. Az ingyenes étkeztetés megszűnése után 1 Forint térítési díjat kellett fizetni. A dolgozók munkáltatója a Bánya és a Tanács volt.

1954: az intézmény új neve: Dózsa György Napközi Otthonos Óvoda

1955: az óvodához a környék legkorszerűbb konyháját építették.

1976: az óvoda valamennyi dolgozójának munkáltatója a Dorogi Szénbányák Vállalat Szolgáltató Üzeme. Az óvoda is, meg a bölcsőde is 4 csoporttal működött.

1980: elköltözött a bölcsőde, helyén és a konyha átalakításával (megszűnt a főzőkonyha) új óvodai csoportok jöttek létre. Így 7 csoportossá vált az intézmény.

Az idők során az óvoda külső- és belső környezete sok változáson ment keresztül. Falai – ha beszélni tudnának – még többet mesélnének. Mindig nemes célt szolgált, ezért és koránál fogva is kiérdemli tiszteletünket, megbecsülésünket.

LENGYELNÉ MILAKOVSKY JOLÁN ÓVÓNŐ EMLÉKEI

1954-től 1960-ig voltam az óvoda dolgozója. Ez volt az első munkahelyem. Én még a Balás testvérekkel kezdtem. Akkor 3 csoporttal, 3 óvónővel és csoportonként 40 létszámmal működött az intézmény. Két év múlva Harasztiné került az óvoda vezetői székébe, majd megnyílt a 4. csoport is. Több óvónővel működött már akkor az óvoda. Én 1960-ban mentem el és Kertvárosban dolgoztam tovább.

Ebben az időben a foglalkozások kötelezőek voltak minden gyermeknek. Témája az volt, ami most is időszerű. Sokféle szakmai könyv állt a rendelkezésünkre, minden foglalkozáshoz (éneke, matematika, testnevelés). Tervezésünk havi szintű volt, amit hetekre bontottunk. A napi két foglalkozás egyenként húsz- huszonöt perces volt. Délutánonként egy konyhai dolgozó segített ébredésnél. A munkaidő megtervezése akkor okozott nehézséget, amikor még csoportonként egy óvónő és egy dajka dolgozott.

Kiemelkedő esemény az óvoda életében a sok játék volt. A gyerekek tudtak- és szerettek játszani azokkal az egyszerű játékokkal amelyek fából, pléből készültek. Azon kívül a gyerekekkel sokat hajtogattunk forgókat, sárkányokat, hajókat, melyekkel kirándulásaink alkalmával játszhattak.

Abban az időben az udvar sem volt játékokkal ellátva, csak homokozó volt és egypár apró játék.: ugráló kötél, karikák, labda. A gyerekek azonban nyugodtak voltak, szerettek és tudtak játszani.

Minden évben volt óvodai évváró, amit a Munkásotthonban tartottunk. Nagyobb ünnep volt még a Télapó, a Fenyő-ünnep és a gyermeknap. Egy alkalommal a Sportpályán szerepeltek a 3 dorogi óvoda nagycsoportosai, körülbelül 130-an. Közös körjáték és tánc alkotta a műsort. Ebből az időből kész forgatókönyvet lehetne írni.

50 ÉVE TÖRTÉNT

Ötven év távlatából igyekszem emlékeim leírni.

Számomra nagyon kedves emlékü ez az óvoda, hiszen már a Dózsa Óvodában voltam óvodás, óvónénim Balás Irén és Balás Jolán voltak, két öcsém is ide járt óvodába Kakuk Benedek és Ferenc, majd az Ő gyermekeik is. Itt voltam nyári gyakorlaton, majd mint óvónő is itt dolgoztam 1956 szeptembertől 1959 áprilisáig. A vezető óvónő akkor Haraszi Gyuláné, Irmuska volt. Egy teremben voltunk, Ő a vezetői teendőket végezte, én pedig a 40 fős csoportot vezettem. Dajkánk Kandra néni és lánya Komornyikné Ica volt. Laub dajka néni altatta délután a gyerekeket.

Kiemelt feladatunk a gyermeki személyiség fejlesztése volt. A játékos tanulás a gyermeki észlelésből, megfigyeléseinkből indult ki.

Gyermekeink mindig szeretetben, biztonságban érezték magukat. Azon igyekeztünk, hogy önmagukhoz képest jól fejlődjenek, érdeklődjenek az őket körülvevő világ iránt, az ok-okozati összefüggéseket értelmezni tudják. A foglalkozások megtervezésénél az önkéntes érdeklődésükre alapoztunk, figyelembe véve előző ismereteiket is. A felfedezés öröme jól látható volt, mikor pl. ősszel a fák leveleinek színváltozását vették észre vagy mikor az összegyűjtött faleveleket feldolgoztuk. A tél beköszöntével a hó-jég-víz alakulását figyelhették meg. Erre jó szolgálatot tett az udvar és a park. Sikereiket dicsérettel jutalmaztuk. A gyermekeket a tevékenységeik közben szerzett jártasságuk segítette további munkájukban, a tanulásban, melyben átélhették az alkotás-, kitartás-, felfedezés örömét is.

A foglalkozásokra sok eszközt készítettünk – mint tudjuk az óvónők fantáziája kimeríthetetlen. Voltak feladatok, amit egyszerűen is megoldottunk. Pl: Ének foglalkozásnál az építőkockát is felhasználtuk. Egymáshoz ütögetve érzékeltettük a ritmust. Egyszerű dolog volt, de a gyerekek mégis szerették.

Ha az idő nem engedte, hogy az udvaron tartsuk a testnevelést, bizony az óvónők fantáziáját, szervező képességét igénybe véve a csoportszobában tartottuk.

Sok népmesét mondva, azok sajátos dallama, ritmusa a gyermekek szókincsét gyarapította, beszédképességüket fejlesztette.

Hagyományaink közé tartozott: a Télapó, Karácsony, Tavaszvárás, Húsvét. Mindig öröm tükröződött az ünnepi készülődés hangulatában.

Egyik kedves emlékem a környezetismereti foglalkozáson történt. A méhekről beszéltünk. Megkóstoltuk a mézet, majd megkérdeztem, ki tudná megmondani, milyen hangot ad a méhecske? Sárvári Józsika örömmel jelentkezett és hangosan mondta: cammog (a zümmög helyett).

A nagy létszám ellenére munkánkat sokban segítette az őszinte gyermeki-szülői ragaszkodás is. Jó kollektívánk volt. Dajka, óvónő, mindenki egyaránt tudta a rábízott feladatot, amit legjobb tudása szerint végzett szeretettel, a gyermekek javára.

Köszönöm, hogy leírhattam kedves emlékeimet:

Berényi Ödönné Kakuk Klára. Budapest

AZOK A HATVANAS ÉVEK!

Visszatekintés egyik kiváló daduskánk, Komornyik Zoltánné, Ica néni emlékei alapján, aki 1952-től 1989-ig dolgozott óvodánkban.

- *Hogyan gondol vissza azokra a „régi, szép” időkre?*

- Szívesen emlékszem vissza erre az időszakra, - kezdi el mondandóját -. Az intézményben akkor még bölcsőde is működött fenn az emeleten. Az alsó szinten / az udvar felőli oldalon / két óvodás csoport, a másik oldalon egy napközis terem működött. A negyedik terem a bánya tanfolyamain résztvevő aktivisták éjszakai szálláshelye volt. Aztán az iskolások átmentek az iskolájukban működő napközis terembe, így kialakíthatták az óvoda számára a harmadik

csoportszobát. Ekkor kapta az intézmény a **Rajk Lászlóné Gyermekotthon** nevet. A névadó ünnepségen Rajk Lászlóné személyesen vett részt.

- *Kik voltak a közvetlen munkatársai?*

- Az óvodában akkoriban két testvér dolgozott, Balás Irén,- ő volt a nagy óvó néni-, húga pedig Balás Jolán, aki a kis óvó néni jelzőt kapta. Én Jolánnal dolgoztam együtt, aki sokat betegeskedett, így munkámban gyakran magamra maradtam.

- *Hogyan oldottad meg a feladatot?*

- Azt tettem, amit láttam az óvó nénitől: énekeltem, verseltem, rajzoltam, meséltem a gyerekekkel, a gyerekeknek. Képzeld el, akkor eternitlapból volt az asztalok teteje, azon tudtak rajzolni a gyerekek, majd amikor végeztek, csak letöröltem és kész! 8 nagy asztal volt U alakban elhelyezve, körülötte 13 hosszú pad. Akkoriban nem voltak ilyen drága játékok, mi felnőttek vagy a gyerekek készítették azokat.

- *Hogyan zajlott az óvodai élet? Milyen volt a napirend?*

- A nyitás 5 órakor volt, 1 8-ig pihenni kellett a gyerekeknek. Ezután tornáztunk egy kicsit, 9 órakor reggeli következett. 11óráig voltak a foglalkozások, 11-től általában kimentünk az udvarra játszani, vagy sétáltunk. 12-kor volt az ebéd, majd 15 óráig pihenő, végül uzsonna és hazamenetel. Az óvoda 17óráig volt nyitva. Abban az időben mindenki ott evett, ott aludt. - Gondolhatod milyen zsúfoltság volt. Egyébként is nagyon magas létszámmal dolgoztunk: 45 gyerek is volt egy csoportban, de minden gyerek szeretett óvodába járni.

Az interjút készítette: Jerola Mihályné
óvodapedagógus

ÓVODAI EMLÉKEIM

1985 január óta dolgozom a dorogi Dózsa György óvodában óvodapedagógusként.

Kapcsolatom az intézménnyel azonban jóval korábbra tehető pontosan 1965 szeptemberére, amikor is édesanyám beíratott. Boldogsággal nem töltött el a dolog, hogy oviba kell járnom, de az iskola előtt akkor is kötelező volt a nagycsoport.

Akkoriban környékünkön az édesanyák nem dolgoztak, így az enyém sem; gyermekkorom nagy részét otthon töltöttem. A szemközti réten (mai Jubileum tér) sokan összeverődünk fiuk, lányok, kisebbek, nagyobbak és nagyon jókat játszottunk a fűben, fák közt, a „Szénoltáron”, a patak partján. Mondhatom csodálatos gyermekkorom volt.

Sok gyermekkel együtt jártam az óvodai csoportban, akikkel óvodán kívül is együtt játszottam. Pontosán 31 gyerek volt abban az úgynevezett „új nagycsoportban” amelyben én. Azért tudom ilyen pontosan, mert megtaláltam azt a régi 1965-66 mulasztási naplót amibe csoporttársaim és jó magam is benne vagyunk. Igazán megható élmény volt. Megnézni hiányzásaimat, társaim nevét, sokukat a mai napig is ismerem. A naplót nézegetve észrevehető volt a sok hiányzás másoknál is. Emlékszem, sokat „lógtam” az oviból. Amikor

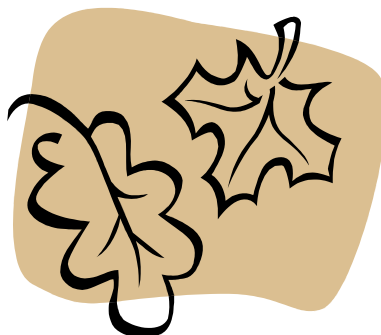
csak tehettem megkértem édesanyám , hogy ne kelljen óvodába menni. Ő persze engedékeny volt.

Jelem az óvodába szívecske volt, ami a mai napig is egy közkedvelt jel.

Az óvodai mindennapokról nem sok emlékem maradt, de egy emlék kristálytisztán előttem van, nagyon sokszor az eszembe jut:

Egy nap üveggolyót szorongatva a markomban, érkeztem meg az óvodába. Azzal játszottam délelőtt. Egyszer csak betoppant a fényképész és az egész csoporttal kimentünk a közeli parkba. Leültettek bennünket a fűbe, hogy elkészítsék a képet. Az üveggolyót letettem a fűbe, hogy ne „zavarjon” a fényképezés alatt. Pontosan emlékszem, hogy az járt a fejemben „-csak itt ne felejtsem!”. Aztán persze ott felejtettem, mert a fényképezés izgalma feledtette velem az üveggolyót. Sajnáltam a dolgot, mutatja ezt az is, hogy ez a kis emlék mélyen bennem maradt. Sokszor eltöprengek, hogy kihez kerülhetett az üveggolyóm? Lehet, hogy a története véget ért amikor én elvesztettem? Talán igen. De lehet, hogy egy kisgyermekhez került és talán a mai napig ott lapul egy doboz mélyén a többi játékával együtt és várja a következő embert, akinek az életében ugyanolyan mély nyomot hagyhat, mint az enyémben.

Lőrinczné Csorba Zsuzsanna
óvodapedagógus

A régi ízek, a foszlós kalács mestere, a gyerekek *Gizi mamája*, Seres Istvánné emlékezik az óvodára, gyerekekre, kollégákra

Gizike nagyon boldog volt, amikor telefonon megkérdeztem, hogy mikor szánna rám egy kis időt. Az óvodával kapcsolatos élményeiről, tapasztalatairól szeretném egy kicsit kifaggatni. Elmondása szerint lázasan kutatni kezdett gondolataiban, valamint a fényképei között. Mivel nem csak kolléganők voltunk, hanem a két család között ma is szoros baráti kapcsolat áll fenn, tudtam, hogy kérdéseimre nyíltan és őszintén fog majd válaszolni.

- Mikor és meddig voltál az óvodánk dolgozója?

- 1973-ban kerültem az intézménybe, mint konyhai dolgozó. Akkor még saját konyhánk volt, ahol nem csak a mi gyerekeinknek, hanem a Petőfi, illetve Zrínyi óvodának is főztünk. Hatalmas üstökben készültek a levesek, a tésztákat mi magunk gyúrtuk. Gyakran volt lángos, foszlós kalács is. Az ebédet is mi magunk szolgáltuk fel a gyerekeknek, a nagycsoportosok ebben már segítettek, ők önkiszolgálóak voltak. Nem volt könnyű dolgunk.

- Aztán a helyben sütés-főzést megszüntették, mihez kezdtél ezután?

- A konyha megszűnése után 1 éven keresztül takarítónőként, majd a dajkaképző elvégzése után dajkaként dolgoztam tovább. Óvodánkban nagy átalakítások menetek végbe abban az időben: a konyha mellett és a két bölcsődei csoport helyén egy-egy óvodai csoportot alakítottak ki. Reggel 5 órakor nyitottunk egy másik dadussal, a korán érkezőket természetesen lefektettük még. Az óvó nénik háromnegyed 7-re érkeztek, ezután mindenki ment a saját csoportjába. Kezdetben csak egy óvónő és egy dajka volt csoportban, így ha az óvónő hiányzott, bizony gyakran magunknak kellett a gyerekeket lekötönni. Nagyon szívesen meséltem, énekeltem a gyerekeknek. Ilyenkor gyakran kerültek elő a gyerekkori emlékeim, melyeket szerettek hallgatni saját gyerekeink is. Bár nagyon magas létszámmal dolgoztunk akkoriban, /42-45 fő is volt/ még sem volt annyi probléma a gyerekekkel, mint manapság. Akkor valahogy fegyelmezettebbek voltak, jobban lehetett velük beszélni, haladni. A szülők is mások voltak, többet foglalkoztak a gyerekekkel, csak akinek szüksége volt rá, az altatta óvodában gyermekét. Az óvónőnek tekintélye volt, a szülők figyeltek rá, mindenben segítették munkáját. Mi, daduskák is mindig az óvónők keze alá dolgoztunk.

- *Milyen hagyományok, programok voltak?*

- Az ünnepeket általában mindenki a saját csoportjában tartotta, például karácsonykor mindenkinek volt saját kis fája, amit együtt díszítettek. A farsangi bált az óvoda folyosóján rendeztük meg: ilyenkor a szülők a maguk készítette süteményt vagy kézimunkát árultak. A gyerekek a szülők által készített jelmezekben vonultak fel, a legötletesebbet mindig díjaztuk. /Ma az anyukák azon versengenek, hogy ki, milyen drága helyről kölcsönzi a jelmezt./ A báli bevételből kirándulásokat szerveztünk a gyerekeknek: állatkert, vidámpark, Klastrompuszta. Május 1-jén felvonulásokra jártunk, /akkoriban az kötelező volt/. November 7.-én gyerekekkel együtt koszorúztunk a szemközti parkban. Természetesen ünnep volt a gyerekek születésnapja is, az anyukák maguk által készített tortával kedveskedtek gyermeküknek, a csoporttársaknak.

- *Milyen kiemelkedő események, változások történtek ittléted alatt?*

- 1978-ban az óvodát átvette a DSZV Szolgáltató Üzeme. Óvodánk tagjai megalakították a Szocialista Brigádöt, melynek vezetője /Ghun Mihályné/ Nusika lett. Vezetésével nagyon aktívan kivettük részünket a munkákból. Közösén jártunk előadásokra, színházlátogatásokra, kirándulásokra. A közös programokon sokat beszélgettünk, viccelődtünk, elmondtuk problémáinkat egymásnak. Akkoriban ismertük egymást. Ezen időszak alatt két kitüntetésben részesültem: Kiváló dolgozó, Bányász Szolgálati Érdemérem Ezüst fokozat.

A következő nagy esemény az életünkben 1990 volt, amikor a Dorogi Tanács átvette az óvodát. Azóta sokat változott, fejlődött az óvoda külső és belső környezete. Természetesen időközben változtak az óvoda vezetői is, de én úgy érzem, mindenkivel megtaláltam a kellő hangnemet, segítőkész és őszinte ember voltam.

- *Mi volt, ami nagyon tetszett, vagy ami esetleg nem volt jó az óvodai élet során?*

- Már készültem erre a kérdésre,- s közben nyújtja felém előre kikeresett képeit -Nagyon sok kedves emlékem van. Nézd, itt van ez a csoportkép! Ezek a gyerekek még ma is megismernek az utcán, köszönnek, érdeklődnek egészségem felől. Büszkén mutogatják gyermekeiket, néhányan már unokájukat gyermekkoruk képi emlékeit. Boldog arccal mondják, mesélik, hogy az ő csemetéjüket is abba az oviba hordják, ahova ők jártak. Nagyon szerettem a munkámat, szerettem a gyerekeket. Akkoriban én is alig vártam, hogy nyugdíjba mehessek, mint ahogy ti is várjátok. Amikor azonban elérkezett az idő, /1997-ben mentem nyugdíjba/ valami úr keletkezett bennem. Elkezdett hiányozni a korai kelés, a gyerekzsivaj, na meg Ti, - mutat rám,- Ti a kolléganők. Jó érzés hogy Karácsony környékén érkezik a meghívó, amelyben hívtok minket régi dolgozókat, hogy együtt ünnepelhessünk. Köszönöm mindnyájatoknak, s remélem még sokszor találkozunk veletek!

A riportot készítette: Jerola Mihályné - óvodapedagógus

GHUN MIHÁLYNÉ /NUSIKA/ DADUSKA EMLÉKEZÉSE:

Kellemesen, szívesen emlékszem vissza az óvodában eltöltött éveimre, munkámra.

1974- ben kezdtem dolgozni a dorogi Dózsa György Óvodában, amely ekkor még a Dorogi Szénbányák Vállalathoz tartozott.

Akkoriban az intézmény emeletén bölcsőde, az alsó szinten 4 csoport és egy nagy konyha üzemelt. A gyermek létszám a csoportokban 40 fő felett volt.

Az óvoda vezetője a folyosó bal oldalán lévő irodát használta, a gazdasági felelős a jobb oldalit. Vállalati ikertelefon is könnyítette munkájukat.

Hetente 6 napot dolgoztunk, szombatonként ügyeletet tartott az óvoda. Naponta 05 órától 13 óráig, ill. 8-tól 16 óráig dolgoztunk.

Az első 5 évben konyhai feladatokat láttam el. Saját konyhája volt az óvodának, ahol házias, nagyon finom ételek készültek, a tésztát kézzel gyúrták, sokszor volt túrógombóc, lángos is!.

A konyhai dolgozók vitték az ebédet kerekcsaló kocsikon, nagy alumínium kondérokban a csoportokba. A kicsiknek, középsősöknek ők is osztották ki az ételt, a nagyoknak tálakba szedték és ők önállóan mertek maguknak az ínycsiklandó levesből. A gyerekek az akkor még divatos alumínium evőeszközökkel ettek.

Volt idő, amikor a másik két óvodának is főzött a konyhánk, a Petőfi óvodába kis kézi kocsival húztuk el az ebédet. A fehér kendő, köpeny, vászoncipő, a védőruha használata akkor is kötelező volt.

Három nagy üst és egy hatalmas sparhelt mellett szorgoskodtunk télen- nyáron a konyhában. Öten délelőtt, ketten délután dolgoztunk. Külön kellett mosogatni a /könnyebb/ táányérokat a „fehéres” mosogatóban és külön a lábasokat, kondérokot, nehéz tepsiket, a „fekete” mosogatóban.

Megemlíteném, hogy a húsleves friss húsból, csontból, zöldségekből készült.

Amikor megszűnt a konyha, akkor dajkaként dolgoztam tovább, a dajkaképzőt is elvégeztem az első adandó alkalommal. / tiszta 5-öst kaptam/

A konyha helyén egy tálalót és egy csoport szobát alakítottak ki, a bölcsőde helyére is kettő csoport került a kis óvodásoknak.

Hajnali 5 órakor a szomszédos munkás szállóra kellett átmenni a kulcsokért, hogy nyithassuk az óvodát.

Csak daduskák fogadták a korán érkező gyerekeket, két csoportonként egy dajka. Aludtak a kicsik háromnegyed 7-ig, amikor megjöttek az óvónénik.

Az első időkben egy óvónő és egy dajka foglalkozott egy-egy csoporttal. Betegség esetén sokszor egyedül maradtunk mi dadusok a gyerekekkel. Ilyenkor többek között leültünk a nagy szőnyegre és meséltem, de nem könyvből, hanem a fejemből, a régi emlékeimből. A kicsik egyik kedvence a Tojáska láncmese volt, amiben ők személyesítették meg a kis állatokat és így nekem segítettek a mesélésben.

Lemezjátszó zenéjére táncoltunk, mozogtunk nyitott ablaknál egy negyed órát és ezután lenyugodott a gyerekcsapat, játszottak: az igazi kis sparhelton valódinak látszó fazekakban, lábasokban főzték az ebédet. Pici zománcozott kádban fürdették a babát, jó nagy fakockákból építették a várat, stb.

Volt idő, amikor nem volt folyosós takarítónő, akkor az ő munkájuk is ránk hárult, de ha a gondnok hiányzott akkor homokot ástunk, havat lapátoltunk, mindent amit kellett.

A gyerekekkel akkor is jártunk az Időskorúak Otthonába szerepelni, saját készítésű ajándékkal meglepni őket.

A farsangi bált az óvodán belül tartottuk, minden csoport a saját termében. A szülők hozták a saját készítésű süteményeket, szörpöket és ők is árulták azokat.

A bevételt kirándulásokra fordítottuk, nemcsak az Állatkertbe, de még a Vidámparkba is ellátogattunk. A szülők segítettek, egy-egy felnőttre csak 6 gyerek jutott. Gyereknapon külön busszal Klastrompusztára, Pilismarótra, a Duna partjára kirándultunk.

A csoportban mi dajkák az óvónő keze alá dolgoztunk. Mindig hegyesek voltak a ceruzák! A gyerekeket segítettük minden gondjukban, bajukban. A naposokkal terítettünk, virágokat locsoltunk, mosdót felügyeltük, ágyaztunk.

Az ünnepeket minden gyerek a saját csoportjában ünnepelte. Karácsonykor minden csoportnak volt saját fája.

Kedves emlékem: amikor egyszer folyosó felmosás közben énekeltem a „Fekete szem éjszakája” kezdetű magyar nótát, kiszól a vezető óvónő: Warsitz Gyuláné Margitka: Nusika, ez az én nótám! – és velem énekelte tovább az irodából.

Másik kedves emlékem: Egy kislányt megcsípett az udvaron egy méhecske, nagyon bedagadt a csípés helye, kiszedtem a fullánkot, lefektettem a kislányt, ecetes borogatást tettem a duzzanatra, dajkáltam. Másnap az udvaron gyurmából készített egy kislány egy méhecskét hatalmas fullánkkal, mondom neki, ilyen nagy fullánkú méhecske nincs is, mire ő: Dehogynem, ez csípett meg tegnap, nem láttad? Te szedted ki a hatalmas fullánkját Nusi néni! Minden mérgét, fájdalmát beleadta a gyurma fullánkba.

Az óvoda dolgozói, kb. 27 fő az Ífjúsági Brigádunk vezetőjének engem választott.

A feladatok a következők voltak: kirándulások, színházlátogatások, nőnapok, éttermi: Halász-csárdás, Kopár csárdás családos esték szervezése.

Brigádmunka, házak /pl. Tahi Tóth László házának/, vagy az erőmű lakások átadás előtti, ill. az óvoda pincéjének takarítása szombatonként;

A nők fórumán tudományos előadások, író-olvasó találkozások szervezése: pl. Fehér Anna ill, Chrudinák Alajos is volt vendégünk.

Mint nagy természetjáró, minden utamról, így a Bakonyból is hoztam természeti kincseket a csoportokba, egyszer egy hatalmas tapló gombát is megcsodáltattak a gyerekek.

A brigádunk általában aranyérmes volt, de egyszer még Bánya Trösztí döntés alapján 47 brigád közül minket jutalmaztak a VÁLLALAT KIVÁLÓI érmével, amit a Munkásotthonban vállalati vezetők, orosz tiszték, meghívott vendégek előtt vehettem át, majd utána részt

vehettem az ünnepi fogadáson és - megtiszteltetésként ért - saját névjegy kártyával ellátott széken ülhettem én is a tribünön.

A május elsejei felvonulások nagyon vidám hangulatúak voltak díszletekkel, eszközökkel a kezünkben sétáltunk végig Dorogon és ünnepeltünk, ajándék virslit, sört, üdítőt fogyasztva ,ajándék lufikkal gyerekeink kezében.

Fájó, kellemetlen emlékem a nyugdíjazásom körülményei. Az akkori megyei jogásznak viszont köszönet segítségéért, emberségéért!

Legkellemesebb emlékeim: brigádvezetőként szervezett, jó hangulatú kirándulások, valamint az apró kezek éltető simogatása a gyerekek ölelése, szeretete. Ambrus Peti, volt óvodásom meghívott a Baz érettségi előtti ballagására, majd a bölcsészkar elvégzése után egy borfesztiválra is! Antal Gabika, aki már tanár az Árpádházi Szent Erzsébet Iskolában, a cserkészavatásra hívott meg Bajóra....

Csak a szépre emlékezem.....

Az interjút készítette: Willinger Jánosné
óvodapedagógus

EMLÉKEIM AZ ÓVODÁRÓL

Szüleimmal és testvéremmel a dorogi X. utca 550 szám alatt laktunk, közvetlen a játszótér mellett, nem messze az óvodától. Az 1961-62-es tanévben anyukám kísért el nap mint nap, kézen fogva a Dózsa György Óvodába.

Nagyon szerettem itt ovis lenni. A mai napig hálásan gondolok a kedves Irénke óvó nénire. Mikor elmegyek az óvoda előtt, még felvillan emlékezetemben a sok-sok gyermekarc, a játékos képek sokszor visszahúz ide a szívem. Nagyon jó volt itt kisgyermeknek lenni. Az óvónők, daduskák szeretettel foglalkoztak velünk, mindig kedvesek voltak. Nagyon jó kapcsolatot ápoltak a szülői házzal. Az édesanyák nyugodtan hagyták rájuk gyermekeiket és szívesen segítséget is nyújtottak egy-egy közös rendezvény lebonyolításához, mint pl: az Anyák Napi műsor a Művelődési Házban.

Most, hogy visszaemlékszem a régi ovis időkre, két eset jelenik meg lelki szemeim előtt:

-Az egyik nap ebédre édes, vegyes-zöldség (főleg sárgarépából álló) ételt osztott ki a daduska néni. Ezt bizony egyáltalán nem akartam megenni, s a tányér fölé tettem a kezemet, hogy ne tudja belemerni a főzeléket. Nem is tette meg, csak megcsóválta a fejét. Köszönöm neki utólag is (azóta sem kívántam még meg a vegyes-zöldég főzeléket).

-Egy másik történet pedig a télikabátomról szól és természetesen az óvodához kapcsolódik. Sötétkék színű volt és két soron csillogó, golyó formájú gombok voltak rajta. Ezt hordtam Karácsony óta, de egyik téli nap, amikor anyukám jött értem és fel akarta adni rám a kabátot, nagyon meglepődünk, mert hiányoztak róla mind a gombok. Én persze sírtam és sajnáltam a szép, csillogó golyókat. Az óvó néni és a daduska néni csakhamar kihirdették, hogy a gombok más gyerekek is megtetszettek és nála vannak. Kis tagadás után Gyurika visszaadta a szép gombokat. Már nem haragszom rá, de ha az utcán találkozunk, még ma is eszembe jut ez az eset.

Most, hogy nézem az ovis évet lezáró közös csoportképet, sok kis társam neve jut eszembe, a legtöbbjüké azonban nem. Van, akivel együtt kezdtem el az általános iskolát, vannak akik Dorogon élnek és még ma is látom őket. Legtöbbjük családost. Akad közülük olyan is, akinek gyermekével pedig, az én kislányom járt óvodába, általános iskolába. Így kerek az élet!

Köszöntöm kedves óvodámat 70. születésnapja alkalmából, idézve a költő sorait:

*„Még nem tudom, mit mondok majd, nem én,
De úgy sejtem, örömhírt hoztam én.
Örömhírt, jó hírt, titkot és szivárványt
Nektek, kiket szerettem,
Állván tátott szemmel, csodára várván.” (Karinthy Frigyes)*

Püsök Józsefné Forgács Éva

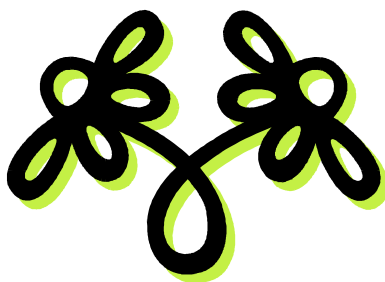
30 ÉV

Már több, mint 30 éve történt amikor diákként nyári szünetben a Dózsa Óvodában dolgoztam, majd mint szakközépiskolai tanuló, gyakorlati időmet is itt töltöttem. Akkor még nem gondoltam, ez lesz későbbi munkahelyem is. Amikor pályakezdő óvónéni voltam, még volt saját konyhája az intézménynek és 4 teremben bölcsőde is működött. A bölcsőde és az óvoda egymás munkájának zavarása nélkül tudott működni. Levegőzni az óvodások a nagyobbik, míg a bölcsisiek a kisebbik udvarra jártak. 40-45 gyermek is járt egy óvodai csoportba, akik addig voltak az óvodában, amíg a bányász buszjárat meg nem érkezett (reggel 5.30-tól délután 14.30-ig). A bányában dolgozó családoknak olyan sok óvodás korú gyermeke volt, hogy egy helyen el sem fértek. Minden nap külön busz vitte a gyermekeket a Dózsa oviból a tokodaltárói- és az ebszőnybányai óvodába, a szülők ide hozták- és innen is vitték haza őket. A gyülekező idején nagy volt a zsúfoltság, mégis ritkán fordult elő, hogy síró gyermeket kellett volna vigasztalni. Az óvodások többsége kiegyensúlyozott, nyugodt természetű, a világra teljes egészében nyitott kis emberkéek voltak, mely talán annak is volt köszönhető, hogy java részének otthona kertes vagy kolóniai lakás volt, többet tartózkodhattak a friss levegőn, kimezoglhatták magukat.

Időközben nem csak az intézmény szervezeti struktúrája változott meg (megszűnt a konyha és a bölcsődei rész, bővült a csoportok száma), hanem az óvodapedagógusi munkában is új szellemiséget hozott az 1980-ban megjelenő Óvodai Nevelés Programja. Óvodai nevelésünk alapja abban az időben. Útmutatásokat tartalmazott az óvodai élet szervezéséhez, előírta korosztályonként, mit kell tudnia a gyermeknek. Éves ütemterveinket – ami a foglalkozások anyagát tartalmazta – ezen iránymutatások alapján készítettük. Jó szakmai anyagnak bizonyult, széles látókörrrel. Hibája azonban, hogy nem vette figyelembe a gyermekek eltérő fejlődési tempóját és nem érvényesülhetett a pedagógus módszertani szabadsága. Egyre erősödő hangon szólt, hogy ne csináljunk az óvodából kis iskolát. Engedjük többet játszani a gyerekeket, hiszen ez az életkori sajátossága óvodás korban. A több játékidővel jobb eredményt érhetünk el az iskolai életmódra felkészítésben is. Újra változtatásra volt szükség. Megjelent az Országos Óvodai Nevelés Alapprogramja, mely ma is aktuális, minden óvodai nevelés alapját képezi. Eljött az idő, amikor minden nevelési-oktatási intézmény megalkothatta saját intézményére szabott programját. Nem könnyű munka, hiszen amit eddig mások mondtak és írtak le arról, milyen módon neveljünk, most magunk határozhattuk meg. Saját nevelési programunk megalkotásánál (1999) több alternatívát megismerve (Freinet-, Montessori-programok), erősségeink feltérképezése után alakítottuk ki saját cél- és feladatrendszerünket, kiemelve a környezeti-és az egészséges életmódra nevelés területét. Azóta is évről évre átgondoljuk, hogy amit leírtunk megállja-e még a helyét, nem szorul-e korrekcióra, változó világunkat jól követ-e. Programjaink szervezését, lebonyolítását folyamatosan csiszoljuk, ha kell, elhagyjuk vagy éppen bővítjük, ha jobb minőségi munkánk azt kívánja. Azért, hogy munkánk minőségéről kapjunk visszajelzést, hatékonyabban működjünk, 2004-ben megalkottuk az óvoda minőségirányítási programját. 2009-ben pedig a város új oktatási koncepcióját figyelem előtt tartva a kompetencia alapú nevelés terveit dolgozzuk ki.

Folyamatosan törekedünk, hogy munkánk minősége a mindenkori elvárásoknak megfeleljen, mégis elsődlegesen arra, hogy óvodásaink jól érezzék magukat.

Uitz Sándorné
óvodavezető

ÓVODAI PROGRAMJAINK

1991 óta működő, környezeti neveléssel foglalkozó munkaközösségünknek minden óvodapedagógusunk a tagja. Programunkat évek óta csiszoljuk, tökéletesítjük. Ezen belül valósítjuk meg, azt, hogy a gyermekeink minél több természet-közeli tapasztalatot szerezzenek. Óvodai programunk elnevezése: Zöld levelecske. Kiemelt területe: a környezet megismerésére-, a természet szeretetére-, védelmére- és az egészséges életmódra nevelés. Pedagógiai munkánk célja a gyermekek személyiségének harmonikus fejlesztése mellett,

hogy minél több tapasztalatot szerezzenek a környező világról és alakuljon ki bennük az egészséges életmód iránti igény.

Az intézményünkbe járó gyermekek látókörét szeretnénk tágítani akkor, amikor különböző programok szervezésével színesítjük az óvodai életet.

Ősszel a nagycsoportosaink a Fővárosi Állatkerthbe látogathatnak el. Ez a kirándulás kötődik az Állatok napi, az óvoda nevelési programja szerint megvalósuló tevékenységekhez.

A szüretelés élményét is megtapasztaltatjuk a gyerekekkel a kicsik és nagyok számára egyaránt élvezetes mulatságon keresztül.

A november az egészség hónapja. Ilyenkor az egészséges életmódé a főszerep. A zöldség héten zöldségekkel ismerkedünk, szeretettjük meg a gyerekekkel a „nemszeretem” zöldségeket is és fogyasztunk belőle sokat különböző formában: nyersen, illetve a gyerekekkel együtt elkészítve. A gyümölcs héten a gyümölcsökkel tesszük ugyanezt. A kirándulás hetében a csoportok gyalogos kirándulásokat tesznek a közelbe. A hónapot a családok számára szervezett egészségnap zárja. Ilyenkor számos esetben a szülők számára előadást rendeztünk valamilyen aktuális, az egészséggel is kapcsolatos témában. Az előadás alatt a gyerekek számára az óvónők bábelőadást tartottak, természetesen az egészségről szóló didaktikus bábjátékot. A nap végén egészséges falatokból adunk kóstolót. A „falatokat” az óvoda dolgozói készítik, de nagy örömünkre egyre több szülő kap kedvet, hogy ötleteket adjon az egészséges, finom étkezéshez.

A téli ünnepkör sem telik kevésbé mozgalmasan. Az első adventi gyertyát a hét csoport együtt, egy bensőséges kis ünnep keretében gyújtja. Minden csoportba ellátogat a Mikulás, minden gyermeket megajándékoz. A karácsony elsősorban családok ünnepe, de természetesen minden csoport egy „nagy család”. Ha nem is tudjuk a gyerekeket annyi személyes ajándékkal elhalmozni, mint otthon, a hangulat megteremtésével emelni tudjuk a családi ünnep fényét.

A farsang idején is sok programot kínálunk a gyerekeknek. A farsangi bálunknak a szomszédos Művelődési ház ad otthont. Ez egy kellemes délutáni családi program. A bált követő óvodai napon az óvodában „bolond farsanggal” folytatódik a jó hangulat. Minden terem nyitva áll minden gyermek előtt, kicsik és nagyok együtt ropják a táncot.

Tavaszközeledtével egyre több programot szervezünk az óvoda falain kívülre. Hagyományosan családi esemény a Fővárosi Nagycirkusz előadásának megtekintése. A középsősök a Tropicáriumban csodálhatják meg évről évre az egzotikus tájak élővilágát. A környék nagy öröme és a szurkolótábor bővülése kíséri mindig az ovi-rallit.

Tavasszal megsokasodnak a fakultatív programok is, mint a Víz világnapját megelőző látogatás az esztergomi Duna Múzeumba. A Víz világnapján az óvoda folyósója „átjáró házzá,” válik. A termekben és a folyóson érdekes és hasznos kísérleteket végeznek a gyerekek a felnőttek segítségével. Jó játék és hasznos is! Ilyenkor szabad nyakig vizesnek lenni.

A nagyok számára tágul a világegyetem: Áprilisban a Planetáriumban nézünk meg érdekes előadást a csillagokról. A napba még egy vonatkozás is belefér a csillebérci gyermekvasúton. Ez mindig különösen nagy élmény.

Az anyák napján a legszebb érzése a főszerep. Minden csoport meghitt műsorral köszönti az anyukákat és a nagymamákat.

A nagyok fél lábbal már az iskolában vannak. Igyekezünk az utolsó napokat még kellemesebbé varázsolni a számukra a kerti-partival. Ilyenkor egy délutánon át valóban körülöttük forog a világ! Az óvoda dolgozói érdekes és kellemes játékokkal teszik emlékezetessé az óvodai életet. Erre a koronát a nyári táborral tesszük fel, amit Pilismaróton a város gyermeküdülőjében töltünk családi hangulatban. Éjjel-nappal együtt vagyunk, jól elfáradunk, mégis sajnáljuk, amikor elérkezik a hazautazás pillanata.

Nyáron kevesebb a gyermek és a felnőtt az intézményben, de ez nem jelenti, hogy nem mozgalmas a nyár. Az óvónők ilyenkor is tervezett, szervezett programokkal várják a gyerekeket. Sarazás, pancsolás, arcfestés, kézműves foglalkozások, fagyizás...

A helyi nevelési programunkban megfogalmazott feladatok elvégzése, a kitűzött célok elérése kötelező, de hogy ez hogyan, milyen élvezetesen, változatosan, a családok számára is élményadóan valósul meg, az rajtunk múlik! Ezért mi minden tőlünk telhetőt meg is teszünk!

Andrekovics Aranka
Óvodavezető-helyettes

AZ ÓVODA ALAPÍTVÁNYÁRÓL

A **Zöld Leveleske Nyílt Alapítványt** 2000 decemberében hoztuk létre két szülő közreműködésével. Hatékony működtetéséért a kuratórium a felelős, melynek tagjai az óvoda nevelőtestületéből kerültek ki. Ezért a munkáért díjazásban nem részesülnek. Működésének szabályait a Szervezeti és Működési Szabályzata, célját az Alapító Okirata tartalmazza: „Dorog város Képviselő Testülete 68/1999.(IV.29) számú képviselőtestületi határozata alapján elfogadott „Zöld Leveleske” című helyi nevelési programban meghatározott nevelési célok eléréséhez, illetve nevelési feladatok végrehajtásához szükséges anyagi támogatás nyújtása.”

Az alapítvány létrehozásakor azok a szándékok vezettek bennünket, hogy bővítsük anyagi forrásaink beszerzésének lehetőségét. Mint alapítványnak lehetőségünk van a SZJA1%-nak igénylésére, illetve olyan adományok elfogadására, melyek az adományozót az adózásakor kedvezményekre jogosítják. Lehetőségünk van még alapítványként olyan pályázatok elnyerésére, melyeket alapítványok számára írnak ki. Mára bevételeink csak a farsangi báli szülői adományokból és a szülők, valamint az intézmény dolgozóinak adója 1%-ból vannak.

Bevételeink:

év	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008
bevétel összege	200.000	298.000	450.000	260.000	394.000	320.000	290.000	350.000

A támogatásokat az óvodai programok támogatására (belépők, útiköltség, gyermek napi ajándékok, Föld napi programok, egészség hónapja kiadásai, múzeumi belépők, nyári táborok költségei), valamint eszközök beszerzésére (homok a homokozókba, csoport szobai szőnyegek, székek, polcok, asztalok, CD lejátszók, digitális fényképezőgép, multifunkciós készülék, valamint napernyők, udvari árnyékolók) fordítottuk. Ezekről részletes tájékoztatást minden évben a faliújságon közzétett közhasznúsági jelentésből kaphatnak az érdeklődők.

A nem részletes felsorolásból kitűnik, hogy a fenntartónk szűkös anyagi helyzete miatt egyre több – a működésünkhöz nélkülözhetetlen – eszköz beszerzésére kényszerülünk az alapítvány bevételeiből. Természetesen szeretnénk gyermekeink számára sok színvonalas programot is

biztosítani a családok költségvetésének nagyobb leterhelése nélkül. Mindehhez szükséges a szülők általi támogatás. Ennek legegyszerűbb formája az SZJA 1%. A szülőknek ez nem jelent kiadást, számunkra azonban lehetővé teszi, hogy gyermekeink még inkább élvezhessék az óvodai élet örömeit. Olyan kirándulásokra vihessük őket, olyan játékszereket, eszközöket vásárolhassunk, melyeket ezen szülői segítség nélkül nem állna módunkban megtenni.

Andrekovics Aranka
Kuratórium elnöke
Óvodavezető-helyettes

GYEREKSZÁJ /Óvodásaink mondták/

Szeretettel nyújtunk át egy kis tarka csokrot óvodásaink kedves, őszinte megnyilvánulásiból, melyekkel nap, mint nap felvidítanak, megmosolyogtatnak bennünket:

- Matematika foglalkozáson nyuszikkal, répákkal számolnak a gyerekek. Mindegyik nyuszi mellett öt répa van. A feladat így hangzik:
 - Megéheztek a nyuszik, megettek 3 répát. Mennyi maradt nekik?
Ellenőrizve a megoldást, az óvónéni észreveszi, hogy az egyik kisfiú nyuszija előtt egyetlen répa sincs. Kérdeznie sem kell, a gyerkőc odasúgja:
 - Az enyém nagyon éhes volt!
- Március 15-én képeket nézegetve, óvónéni kérdezi a kiscsoportosoktól:
 - Gyerekek, ismeritek ezt a bácsit? Ki van a képen? Ki tudja hogy hívják?
Egyik kisfiú határozottan rávágja:
 - PEFŐTI Sándor
- Nagycsoportosok uszodába mennek, busszal. Leszálláshoz készülődve az óvónéni észreveszi, hogy az egyik hátul ülő kisfiú az első ajtóhoz igyekszik, hogy ott szálljon le és megkérdezi tőle:
 - Robika! Miért nem hátul szállsz le? Közelebb van!
 - Jó, akkor megyek hátra! – hangzik a felelet... és Robi megindul hátra, az ajtó felé.
- Véletlen „baleset” történik, melynek nyomait a mosdóban igyekszik eltüntetni az óvónéni a nadrágból. Munka közben a kisfiú megszólal:
 - Ez nagyon kínos dolog, ugye óvónéni ? Csak anya meg ne tudja!
- Barátságáról beszélgetve az óvónéni megkérdez egy középsős kisfiút:
 - Gábor, ki a legjobb barátod?

- Hát a Kálmán Toncsi, meg az a sárga pólós Ádám!
- Gombakrém levest esznek a gyerekek. Egyik kisfiú (aki általában nincs nagy barátságban a levesekkel) büszkén mutatja a majdnem üres tányért:
 - Mind megettem, csak ezt a mérges gombát hagytam meg!
- Két kislány beszélget az akvárium előtt állodogálva:
 - Mit nézegetsz?
 - Keresem a tojásokat!
 - Milyen tojásokat?
 - Amiből a halak kikeltek
 - A halak nem tojásból kelnek ki!
 - Hát akkor hogyan lesznek?
 Hosszú csend után érkezik a válasz:
 - Csak úgy!
- Képeket nézegetve az éledő természet szépségeiről beszélget a csoport. Összegzésként rákérdez az óvónéni:
 - Tehát, milyen évszak van?
 Az egyik kisfiú határozottan rávágja:
 - Holnap!
- Az Óvónéni két kisgyermekkel beszélget az óvodáról:
 - Szerintem szép az ovink, tetszenek azok a lógók a falon! – mondja Fanni
 Gábor rákontráz:
 - Nekem is tetszik, mert szép gyerekek vannak benne!

Néhány kívánság 70 éves óvodánknak a gyerekektől,
Születési kívánság-morzsák:

- ❖ Én azt kívánom, hogy sokáig maradjon meg!
- ❖ Sok gyereket kívánok neki és legyenek jók azok a gyerekek!
- ❖ Minden fiúnak motoros játékot és autót!
- ❖ Legyenek saját lovai az ovinak!
- ❖ Azt kívánom, hogy a fiúk ne veszedjenek!
- ❖ Sok szeretetet és boldogságot!
- ❖ Emeletes tortát!

- ❖ Egy kosár pogácsát!
- ❖ Azt kívánom, újítsák föl, hogy szép legyen!
- ❖ Legyenek még emeletek rajta!
- ❖ Fessék ki, hogy szép színes legyen!
- ❖ Azt kívánom, hogy mindig szeressenek ide járni a gyerekek és az óvónénik!

.....Így legyen!

BOLDOG SZÜLETÉSNAPOT!!!

Lejegyezte: Némethné Bokori Tünde
Óvodapedagógus

Amikor Óvodánk történetét kezdtük el kutatni, nem gondoltuk volna, hogy a sok személyes emlék hatalmas tárházával találjuk szemben magunkat. A régebbi óvodások és kolléganők csak meséltek, meséltek.... Milyen jó hangulat, mennyi kedves emlék! Jó volt hallgatni, olvasni. Ezúton is köszönjük!

Amit leírtunk, csak egy csokorra való, történetek a teljesség igénye nélkül. Azért arról sikerült meggyőződnünk, hogy a 70 éves falak mindig biztonsággal, melegséggel, szeretettel töltöttek voltak, akár menhely, tábori kórház, iskolai napközi, bölcsőde vagy óvoda volt. Most is azon törekedünk, hogy a jövő nemzedéke ilyen érzelmi töltetű emlékeket őrizhessen.

Köszönjük mindenkinek, aki – segítve az emlékek képi megjelenítését – saját fotóikat is rendelkezésünkre bocsátották, amit kiadványunkhoz, kiállításunkhoz is felhasználhattunk. Köszönet Jászberényi Károly és Solecki Szilárd uraknak, hogy kiadványunk elkészítésében segítették munkánkat!

Uitz Sándorné – óvodavezető
2009. április

AKIK ÓVODÁNK PROGRAMJÁT MEGVALÓSÍJTJÁK:

Uitz Sándorné – óvodavezető
Andrekovics Aranka – óvodavezető-helyettes
Antal Ibolya – óvodapedagógus
Bali Patrikné Kempf Márta - óvodapedagógus
Büttnerné Marton Mária – óvodapedagógus
Dobin Lászlóné – Rita óvónéni
Éberhardt Jánosné – Ica óvónéni
Gaál Melinda – óvodapedagógus
Jászberényiné Szalkai Csilla – óvodapedagógus
Jerola Mihályné – Paula óvónéni
Kelemen Erzsébet – Zsóka óvónéni
Lőrinczné Csorba Zsuzsanna – óvodapedagógus
Meiczinger Péterné – Évi óvónéni
Némethné Bokori Tünde - óvodapedagógus
Péceli Mihályné – Edit óvónéni
Valekné Papp Erzsébet – Bözsi óvónéni
Willinger Jánosné – Éva óvónéni
Illésné Jadernik Anna – dajka
Kovács Károlyné – Ili néni /dajka/
Lőrincz Tiborné – Éva néni /gondozónő/
Pappné Lakatos Ibolya – dajka
Priáll Zsoltné – Móni néni /dajka/
Szabad Ferencné – Tündi néni /dajka/
Zdousek Edit – dajka
Vári Sándoné – Bözsi néni /óvodatitkár/

AKIK MUNKÁNKAT MÉG SEGÍTIK:

Halama Henrietta
Kovács Károlyné – Hajni néni
Kapás Józsefné – Ági néni
Lénárt Mária
Ficsor Zoltán

This document was created with Win2PDF available at <http://www.win2pdf.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.